

POSKUSNO
BRANJE

MAYA BANKS

DRUGI DEL TRILOGIJE BRATOV MCCABE

ZAPELJATI
VIŠAVSKO DEKLE

Svet knjige

Svet knjige predstavlja **Mayo Banks in novo serijo zgodovinskih ljubezenskih romanov**

FOTO: WWW.MAYABANKS.COM

Maya Banks, priljubljena ameriška avtorica ljubezenskih romanov, je napisala že več kot 50 romanov. Živi v Teksasu z možem, tremi otroki in številnimi hišnimi ljubljenci. Zaveda se, da ji je vrh prodajnih lestvic New York Timesa in USA Today uspelo doseči le zaradi predanih in zvestih bralk, ki uživajo v njenih zgodbah, zato se svojim bralkam ob vsaki novi uspešnici iskreno zahvali za njihovo podporo.

**Milijoni prodanih knjig
in na vrhu lestvic New
York Timesa in USA
Today – Maya Banks
zdaj tudi v vašem
knjižnem klubu!**

Prvo poglavje

Alaric McCabe je opazoval širjavo McCabove posesti in premleval težavo, ki ga je pestila. Vdihnil je hladni zrak in se ozrl proti nebu. Nocoj ne bo snežilo, vendar je vedel, da bo sneg kmalu tu. Višavje je zajela jesen. Hladnejši zrak in krajši dnevi so izrinili poletje.

Njegovemu bratu Ewanu, ki se je dolga leta zgolj trudil preživeti in obnoviti njihov klan, je skoraj že uspelo McCabove povrniti do nekdanje slave. To zimo ne bodo stradali. Njihovi otroci ne bodo prezebali brez primernih oblačil.

Prišel je čas, da še Alaric stori kaj za svoj klan. Vedel je, da bo kmalu odpotoval na posest McDonaldov, kjer bo uradno zaprosil za roko Rionne McDonald.

Obisk bo opravil le zavoljo vljudnosti. Dogovor so sklenili že pred tedni. Stari poglavar McDonaldov je želel, da Alaric preživi nekaj časa med pripadniki klana, ki bo prešel v Alaricove roke, ko se bo poročil z McDonaldovo hčerjo in edino dedinjo.

Prav zdaj je na dvorišču mrgolelo ljudi, saj se je skupina vojščakov pripravljala na pot z Alaricom.

Ewan, Alaricov starejši brat in poglavar klana McCabe, je hotel z njim poslati svoje najboljše može, vendar ga je Alaric zavrnil. Ewanova žena Mairin, ki je bila visoko noseča, je bila še vedno v nevarnosti.

Dokler je bil Duncan Cameron še živ, je bil nevaren McCa-

bovim. Hlepel je po tistem, kar je bilo Ewanovo – po njegovi ženi in posesti *Neamh Álainn*, ki jo je dobil ob poroki z Mairin, hčeri prejšnjega škotskega kralja.

Ker je zdaj na Višavju vladal krhek mir in je bil Duncan Cameron nevaren ne le sosednjim klanom, temveč tudi prestolu kralja Davida, je Alaric privolil v zakon, ki bo utrdil zaveznitvo med McCabovimi in edinim klanom, katerega posestvo je ležalo med *Neamh Álainnom* in McCabovo zemljo.

Dober par bosta. Rionna McDonald je bila ljubka, čeprav nekoliko čudaška, raje se je oblačila in obnašala kot moški. In Alaric bo dobil tisto, česar pod Ewanom nikoli ne bi imel. Svoj klan. Svojo posest. Dediča, ki ga bo nasledil kot vodja.

Zakaj torej ni z več navdušenja zajahal konja in odjezdil usodi naproti?

Zasukal se je, saj je z leve zaslišal glas. Mairin McCabe je hitela po pobočju navzgor oziroma je vsaj poskušala hiteti, Cormac, stražar, ki ji je bil dodeljen za tisti dan, pa je bil videti naravnost obupan, ko ji je sledil. Mairin je bila tesno zavita v ogrinjalo, vendar so ji ustnice kljub temu drhtele od mraza.

Alaric ji je ponudil roko in Mairin jo je sprejela ter se oprlananj, ko je poskušala priti do sape.

»Ne bi smela hoditi sem,« jo je okaral Alaric. »Saj boš umrla od mraza.«

»Ne, res ne bi smela,« se je strinjal Cormac. »Če bi poglavar vedel, da ste tu, bi se razjezil.«

Mairin je zavila z očmi in se nato zaskrbljeno zazrla v Alarica. »Imaš vse, kar potrebuješ za na pot?«

Alaric se je nasmehnil. »Imam. Gertie je pripravila dovolj hrane, da bi lahko potovali dvakrat dlje.«

Mairin je izmenično stiskala in trepljala Alaricovo dlan in se z drugo roko nemirno gladila po rastočem trebuščku. Alaric jo je potegnil bliže k sebi, da bi z njo delil toploto svojega telesa.

»Mar ne bi raje počakal še en dan? Saj je že skoraj poldne. Morda bi bilo bolje, če bi počakal in odšel na pot jutri ob zori.«

Alaric je potlačil nasmešek. Mairin ni bilo všeč, da je odhajal. Navadila se je, da je imela svoj klan natanko tam, kjer je želela. Na McCabovi zemlji. Zdaj, ko je bil Alaric pripravljen na pot, je vedno glasneje izražala svoje skrbi in nezadovoljstvo.

»Saj ne bom dolgo odsoten, Mairin,« je rekel nežno. »Samo nekaj tednov. Potem se bom za nekaj časa vrnil, preden se bom poročil in se dokončno naselil pri McDonaldovih.«

Mairin se je nesrečno namrščila ob opominu, da bo Alaric zapustil McCabove in pravzaprav postal McDonald.

»Nikar se ne mršči, dekle, to ni dobro za tvoje dete. Ravno tako je slabo, da si tule na mrazu.«

Zavzdihnila je in mu planila v objem. Prestopil se je korak nazaj in se prek njene glave nasmehnil Cormacu. Mairin je bila še bolj čustvena, odkar je bila noseča, in pripadnikom klana so se njeni nepričakovani izbruhi ljubezni zdeli vedno bolj domačni.

»Pogrešala te bom, Alaric. Vem, da te bo Ewan tudi. Tega seveda ne bo omenil, toda zdaj je bolj resen.«

»Tudi jaz vaju bom pogrešal,« je resno odvrnil Alaric. »Naj te ne skrbi, tukaj bom, ko boš povila novega McCaba.«

Ob tem se ji je obraz razvedril. Stopila je korak nazaj in ga potrepljala po licu.

»Bodi dober z Rionno, Alaric. Vem, da se vama z Ewanom zdi, da potrebuje tršo roko, vendar mislim, da pravzaprav potrebuje ljubezen in prijaznost.«

Alaric se je zgroženo prestopil, ker je načela pogovor o ljubezni. Za božjo voljo.

Zasmejala se je. »Že prav. Vidim, da ti je neprijetno. Toda spomni se, kaj sem ti povedala.«

»Gospa, poglavar vas je opazil in ni videti navdušen,« se je oglasil Cormac.

Alaric se je zasukal in zagledal Ewana, ki je stal na dvorišču s prekrižanimi rokami ter se mrščil.

»Pridi, Mairin,« je dejal Alaric in stisnil njeno roko pod

svojo. »Mislim, da bo najpametneje, da te vrnem bratu, preden sam pride pote.«

Mairin je pridušeno godrnjala, a je Alaricu pustila, da jo je pospremil po pobočju navzdol.

Ko sta prispela na dvorišče, je Ewan s pogledom prebodel svojo ženo in pozornost obrnil k Alaricu. »Imaš vse, kar potrebuješ?«

Alaric je prikimal.

Caelen, njun najmlajši brat, je stopil Ewanu ob bok. »Res nočeš, da te pospremim?«

»Tukaj te potrebujejo,« je odvrnil Alaric. »Vedno bolj te bodo, zdaj ko se bliža čas Mairininega poroda. Kmalu vas bo zasnežilo. Bilo bi čisto Duncanu podobno, če bi vas napadel takrat, ko ga boste najmanj pričakovali.«

Mairin je zmrazilo in Alaric se je znova obrnil k njej. »Objemi me, sestra, in se vrni v utrdbo, preden se na smrt prehladiš. Moji možje so pripravljeni in nočem, da se cmeriš, ko odhajamo.«

Mairin se je znova namrščila, kot je pričakoval, ga nato še enkrat objela ter močno stisnila.

»Bog s tabo,« je zašepetala.

Alaric jo je ljubeče pobožal po laseh in zatem potisnil v smeri trdnjave. Ewan je Alaricov predlog podkrepil s srditim pogledom.

Mairin jima je pokazala jezik in se zasukala stran. Cormac ji je sledil proti stopnicam trdnjave.

»Če me boš potreboval, mi pošlji sporočilo,« je dejal Ewan. »Nemudoma bom prišel.«

Alaric je Ewanu stisnil roko in brata sta si dolg trenutek strmela v oči, preden je Alaric popustil prijem. Caelen ga je s težko roko potrepil po rami, ko mu je sledil h konju.

»To ti bo koristilo,« je Caelen iskreno pripomnil, ko je Alaric sedel v sedlu.

Alaric je pogledal navzdol k bratu in začutil, kako ga je obli-

lo zadovoljstvo. »Prav imaš.«

Globoko je zajel sapo in se čvrsto oklenil vajeti. Njegova posest. Njegov klan. Poglavar bo. Ja, to mu bo koristilo.

Alaric je z ducatom McCabovih vojščakov ves dan jezdil z enakomernim ritmom. Ker so pozno odpotovali, je vedel, da bodo na McDonaldovo zemljo prišli šele naslednje jutro, saj je bila posest oddaljena za ves dan ježe.

Alaric zato ni silil predaleč in je može ustavil, da so se utaborili, ko se je komaj zmračilo. Zakurili so samo en ogenj, na katerega niso preveč naložili, da ni osvetljeval celotne okolice.

Ko so pojedli hrano, ki jim jo je za na pot pripravila Gertie, je Alaric može razdelil v dve skupini in prvi šesterici naročil, naj postavijo stražo.

Možje so se razporedili okrog tabora in tako ščitili druge, ki so legli k nekajurnemu počitku.

Čeprav je Alaric vedel, da bo stražil v drugem delu noči, ni mogel spati. Buden je ležal na trdih tleh in strmel v zvezdnato nebo. Noč je bila jasna in mrzla. Veter s severa se je okreplil in oznanjal prihajajočo spremembo vremena.

Poročil se bo. Z Rionno McDonald. Njene podobe si ni mogel priklicati v spomin, pa če se je še tako trudil. Spominjal se je le njenih sijočih zlatih las. Bila je tihe narave, kar je bilo za žensko verjetno dobro, čeprav Mairin ni bila niti približno tiha ali ubogljiva žena. Alaricu se je kljub temu zdela prikupna in ne bi hotel spremeniti nobene od njenih lastnosti.

Toda Mairin je bila vse, kar je dobrega na ženski – nežna in prijazna, medtem ko se je Rionna obnašala in oblačila kot moški. Ni bila neprivlačno dekle, zato se je Alaricu zdelo še toliko bolj nenavadno, da se je obnašala tako neprimerno za uglajeno gospo.

Odločil se je, da se bo o tem takoj pomenil z njo.

Droben premik zraka je bil njegovo edino opozorilo, preden je planil vstran. Meč ga je zabodel v bok in se mu zarezal skozi blago in mišice.

Bolečina mu je šinila skozi telo, vendar se ni zmenil zanjo, ko je pograbil meč in skočil na noge. Njegovi možje so se zbudili, ko je nočni zrak zaživel z zvoki bitke.

Alaric se je bojeval z dvema vojščakoma. Trušč mečev mu je paral ušesa. V rokah mu je odmeval vsak od neštetihih udarcev, ki jih je odbijal in vračal.

Moral se je umikati proti obroču, ki naj bi ga stražili njegovi možje, skoraj se je spotaknil ob enega od njih. Vojščaku je iz prsi štrlela puščica, ki je pričala o tem, kako prikrit je bil napad.

Sovražnikov je bilo preveč, in čeprav bi Alaric v vsakem boju stavil na McCabove bojevnike in stavo dobil, je zdaj lahko le zaklical, naj se umaknejo, sicer bi jih vse poklali. Vedel je, da v boju, v katerem je bilo nasprotnikov šestkrat več, preprosto ni bilo mogoče zmagati.

Hripavo je zavpil, naj se njegovi vojščaki zberejo pri konjih. Nato je pobil moža pred sabo in se opotekel proti svojemu konju. Iz rane na boku je močno krvavel. Jedki vonj po krvi se je širil skozi zrak in mu polnil nosnice. Vid se mu je meglil, zato je vedel, da se mora spraviti na konja, sicer bo po njem.

Alaric je zažvižgal in njegov konj je pridirjal bliže, ravno ko ga je napadel še en vojščak. Ker ga je izguba krvi oslabila, se Alaric ni bojeval s hladnokrvnostjo, ki mu jo je privzgojil Ewan. Preveč je tvegala. Udarjal je nepremišljeno. Bojeval se je za življenje.

Nasprotnik je zarjovel in planil nadenj. Alaric je svoj meč zagrabil z obema rokama, zamahnil, zarezal skozi napadalčev vrat in ga popolnoma obglavil.

Niti za trenutek ni užival svoje zmage. Proti njemu je tekla še en sovražni vojščak. Z zadnjimi močmi se je zavihtel na konja in ga spodbodel v dir.

Ko je konj odtopotal, je Alaric zagledal obrise trupel in se z

občutkom groze zavedel, da niso bila sovražnikova. V napadu je izgubil večino ali celo vse svoje bojvnike.

»Domov,« je hripavo ukazal konju.

Držal se je za rano na boku in se pogumno trudil ostati pri zavesti, toda njegov pogled je z vsakim premikom na dirjajočem konju postajal manj jasen.

Njegova zadnja prisebna misel je bila, da mora doseči dom, kjer bo lahko posvaril Ewana. Preklete, upal je le, da sovražniki niso napadli tudi McCabove utrdbe.

Drugo poglavje

Keeley McDonald je vstala pred zoro, zanetila ogenj in se pripravila na dnevna opravila. Ko je stopala po potki do kupa drv, ki je stal za njeno hišico, je pomislila, kako trapasto je bilo, da se je pretvarjala, da bo njen dan poln dolžnosti in dejavnosti.

Ko je prišla do vogala koč, je postala in se zazrla v dolino, ki se je raztezala proti nekaj milj oddaljenemu grebenu. Dim iz McDonaldove utrdbe in koč, ki so jo obdajale, se je vil proti nebu kot šepet in lenobno lebdel nad pokrajino.

Kako prikladno – imela je krasen pogled na edini kraj, kjer nikoli ni bila dobrodošla. Na svoj dom. Na svoj klan. Nič več. Vsi so ji obrnili hrbet. Niso je sprejemali za svojo. Bila je izobčenka.

Je bila to njena kazen? Da so jo prestavili v hiško, kjer jo bo vedno spremljal spomin na rojstni kraj? Ta je stal dovolj blizu, da ga je videla, vendar se ni smela nikoli več vrniti.

Stisnila je ustnice in se z gnusom namrščila.

Ob takšnih mislih je težko ostala dobre volje, le zagrenjena in jezna je postajala. Nič drugega ji ni preostalo. Ni mogla spremeniti preteklosti. Žal ji je bilo le, da se ni mogla maščevati tistemu prascu McDonaldu za vse, kar je storil. In njegovi ženi, ki je poznala resnico. Keeley ji je to prebrala v očeh, toda gospodarica utrdbe je vseeno kaznovala Keeley za moževe grehe.

Catriona McDonald je preminula pred štirimi leti, vendar Rionna ni poslala po Keeley. Njena najstarejša, najboljša prij-

teljica ni prišla ponjo. Ni je poklicala domov. In ravno Rionna je vedela, kaj se je zares zgodilo.

Keeley je zavzdihnila. Neumno je bilo, da je stala tu in premlevala minule bolečine in strte upe. Neumno je bilo, da je pričakovala, da jo bodo po smrti Rionnine matere sprejeli nazaj v klan.

Keeley je zaslišala konjsko hrzanje, se sunkovito zasukala in z glasnim treskom izpustila naročje drv. Konj je priklopotal bliže in se ustavil pred Keeley. Dlaka na vratu se mu je svetlikala od potu in njegove oči so bile divje, kot bi ga nekaj hudo prestrašilo.

Keeleyjin pogled je bil prikovan na bojavnika, ki je sključen sedel v sedlu, in na kri, ki je vztrajno kapljala na tla.

Preden se ji je uspelo premakniti, je možak zdrsnil iz sedla in topo udaril ob tla. Keeley se je zdrznila. Jezus, tole je gotovo bolelo.

Konj se je prestopil vstran in se odmaknil od bojavnika, ki je ležal pred Keeley. Keeley se je nemudoma sklonila in umaknila njegovo tuniko, da bi poiskala vir krvavitve. V blagu je našla dolgo zarezo. Ko je odmaknila raztrgano oblačilo, je sunkovito zajela sapo.

Rana se je vila od njegovega boka skoraj do pazduhe. Meso je bilo razprto in zarezano vsaj za palec globoko. K sreči ureznina ni bila globlja, saj bi bila sicer gotovo smrtonosna.

Vsekakor bi jo bilo treba zašiti in potem goreče moliti, da vojščaka ne bo premagala mrzlica.

Z dlanmi je zaskrbljeno zdrsela po njegovem čvrstem trebuhu. Bil je močen bojevnik, vitek, toda mišičast. Imel je tudi druge brazgotine, eno na trebuhu in eno na ramenu. Bile so starejše in precej manj resne kot njegova trenutna poškodba.

Kako naj ga spravi v kočo? Pogledala je nazaj proti vhodnim vratom in zamišljeno žvečila spodnjo ustnico. Bojevnik je bil velikanski, vedela je, da ga ne bo mogla sama premakniti. Morala se bo domisliti česa pametnega.

Vstala je in odhitela v hišo. S postelje je potegnila laneno rjuho in jo hitro zvila v klobčič. Stekla je nazaj ven in pustila, da je veter razprl blago.

Nekaj trenutkov pozneje je že pravilno namestila rjuho, tako da jo je obtežila s kamenjem, da se ni napihovala v vetru. Nato je stopila na bojevnikovo drugo stran in se uprla vanj, da bi ga prekotalila na rjuho.

Bilo je, kot bi se uprla v skalo.

Stisnila je zobe in se močnejše naslonila nanj. Nekoliko se je zamajal, vendar je ostal na mestu.

»Zbudi se in mi pomagaj,« je nejevoljno vzkliknila. »Ne morem te pustiti tu zunaj, na mrazu. Danes bo verjetno snežilo, ti pa krvaviš. Te nič ne skrbi za svoje življenje?«

Za nameček ga je še dregnila s prstom. Ko to ni pomagalo, ga je z dlanjo potrepkala po licu.

Premaknil se je in se namrščil. Renčanje, ki se je izvilo iz njegovih ust, jo je skoraj pregnalo na varno v kočo.

Potem se je jezno sklonila nadenj, da bi jo zagotovo slišal, ko je rekla: »Res si trmast, priznam, ampak boš kmalu videl, da sem jaz še bolj. To bitko boš izgubil, bojevnik. Bolje bo, če se kar zdaj predaš in mi pomagaš.«

»Pusti me,« je revsknil, ne da bi odprl oči. »Če me hočeš odvesti v pekel, ti ne bom pomagal.«

»V pekel boš šel, če ne boš nehal trmariti. Zdaj pa se premakni!«

Na njeno veliko presenečenje je sicer godrnjal, vendar se je prekotalil, ko ga je potisnila.

»Vedel sem, da bodo v peklu ženske,« je zamrmral. »Prav primerno je, da tudi tam povzročajo toliko težav kot na zemlji.«

»Mika me, da bi te pustila, da pogineš na mrazu,« je siknila Keeley. »Nehvaležna baraba si in tvoje mnenje o ženskah je ravno tako obupno kot tvoje manire. Ni čudno, da se ti ženske zdijo odvratne. Gotovo te nobena še ni spustila dovolj blizu, da

bi te lahko prepričala o nasprotnem.«

Bojevnik jo je presenetil, ko se je zasmeljal in zatem takoj zastokal od bolečine. Nekaj Keeleyjine nejevolje je izpuhtelo, ko je videla, kako pepelnato siv je postal njegov obraz in kako se mu je na čelu nabral pot. Res je trpel, ona pa se je pregovarjala z njim.

Zmajala je z glavo in zbrala vogale rjuhe, ki si jih je nato namestila čez ramo.

»Bog, daj mi moč,« je molila. »Brez tvoje pomoči ga nikoli ne bom zvelkla v kočo.«

Našobila se je, trdno stisnila zobe in potegnila z vso močjo. Vrglo jo je nazaj, da se je skoraj zvrnila na tla. Bojevnik se ni premaknil niti za palec.

»No, Bog ti ni nikoli obljubil nadpovprečne moči,« je zamrmrala. »Morda ustreže le razumnim prošnjam.«

Strmela je v težavo pred sabo in potem pogledala proti bojevnikovemu konju, ki je nedaleč stran žvečil travo.

Zlovoljno je zavzdihnila, odkorakala do konja in prijela za vajeti. Konj se sprva ni hotel premakniti, zato se je trdno ustopila in vlekla, pošastnežu je prigovarjala in ga moledovala, naj jo uboga.

»Kaj pa zvestoba?« mu je očitala. »Tvoj gospodar hudo ranjen leži na tleh in ti misliš samo na svoj trebuh?«

Konja njen govor ni zares ganil, vendar je vseeno prikopitljal do padlega bojevnika. Sklonil je glavo in se z gobcem podrnil ob gospodarjev vrat, preden ga je Keeley potegnila stran.

Če bi le lahko pričvrstila konce rjuhe na sedlo, bi ga lahko zvelkla v kočo. Ni bila navdušena nad tem, da bo imela v hiši umazano, smrdljivo žival, toda ni našla druge rešitve.

Potrebovala je nekaj dolgih minut, preden je bila zadovoljna z izvedbo načrta. Ko je pričvrstila rjuho in se prepričala, da bojevnik ne bo zlezal z nje, je konja odvedla proti koči.

Delovalo je! Konj je svojega gospodarja vlekkel za sabo. Gotovo bo ves teden izpirala umazanijo z rjuhe, vendar je vsaj

premahnila bojevnika.

Konj je zakorakal v hišo, kjer je bilo komaj dovolj prostora, da je Keeley lahko smuknila okrog njega in ranjenca. Povsem sta zapolnila majceno notranjost njenega doma.

Urno je odvezala vogale rjuhe in poskusila konja spraviti nazaj skozi vrata. Konj se je očitno trmasto odločil, da mu je topla notranjost hiše všeč, zato je potrebovala pol ure, preden ga je premahnila.

Ko ga je končno pregnala iz hiše, je zaloputnila vrata in se utrujeno naslonila nanje. Naslednjič se bo prej spomnila, da za dobra dejanja nihče ne podeljuje nagrad.

Od napora je bila že prav izčrpana, toda vedela je, da bo morala svojemu bojevniku pomagati, če bo hotela, da preživi.

Svojemu bojevniku? Prhnila je. Bolje bi bilo reči, da je bil njena nadloga. Pregnala je trapaste, sanjave misli. Če bo umrl, bodo verjetno okrivili njo.

Ko si ga je bolje ogledala, je ugotovila, da vsekakor ni bil McDonald. Namrščila se je. Je bil njihov sovražnik? Sicer jim res ni ničesar dolgovala, toda bila je rojena v klanu McDonald in zato so bili njihovi sovražniki tudi njeni. Je poskušala rešiti življenje človeku, ki jo je spravljal v nevarnost?

»Že spet te je zaneslo, Keeley,« je zamomljala. Pogosto jo je takole dramatično odneslo do neverjetnih ugotovitev. Ob zgodbah, ki jih je pletla v mislih, bi se še pesniki zdeli dolgočasni.

Ni poznala barv njegove obleke, toda to ni bilo presenetljivo, saj nikoli ni zapustila McDonaldove posesti.

Vedela je, da ga ne bo mogla prenesti na posteljo, zato je težavo rešila drugače. Posteljo je prenesla k njemu. Odeje in blazine je razporedila okrog njega, da bi mu bilo udobno, in naložila drva na ugašajoči ogenj. Soba se je že nekoliko ohladila.

Nato je zbrala svoje pripomočke in se hvaležno spomnila, da je ravno pred nekaj dnevi obiskala sosednjo vas, da je obno-

vila zaloge. Večino tistega, kar je potrebovala, je nabrala sama. Zahvalila se je tudi dobremu Bogu, da je bila tako dobra zdravilka, saj se je v zadnjih nekaj letih preživljala samo s tem.

Čeprav so jo McDonalddovi brez zadržkov vrgli iz klana, so prav hitro prišli k njej, kadar je kateri od njih potreboval zdravljenje. Pogosto je šivala rane, ki so jih McDonalddovi vojščaki dobili med urjenjem, ali pomagala, če se je kateri od otročičkov zvrnil po stopnicah.

V McDonalddovi utrdbi so imeli svojo zdravilko, ki pa se je starala in ni imela več dovolj mirne roke za šivanje ran. Govorilo se je, da je pogosto naredila več škode kot koristi, kadar se je koga lotila z iglo.

Če bi bila Keeley zlobnejša, bi jih odslovila, tako kot so oni odslovili njo, vendar je z občasnim plačilom, ki ga je dobila za svoje usluge, kupovala hrano, kadar ji na lovu ni šlo preveč dobro, in lahko je kupila marsikaj, česar ni mogla nabrati sama.

Zmešala je zelišča, zmečkala liste in dodala ravno dovolj vode, da je pripravila mazilo. Ko je bila zadovoljna z gostoto, ga je odložila na stran in začela trgati povoje iz stare lanene rjuhe, ki jo je prihranila ravno za takšne nujne primere.

Nato je stopila nazaj k bojevniku in mu pokleknila ob bok. Ni se ovedel, odkar ga je zvelkla v kočo, za kar je bila hvaležna. Nikakor ji ne bi koristilo, če bi se morala bojevati z moškim, ki je bil dvakrat večji od nje.

V skledi vode je namočila gazo in začela nežno umivati rano. Iz zareze je pritekla sveža kri, ko je obrisala zasušene, krastaste delce. Delala je zelo pazljivo, saj v rani ni hotela pustiti niti drobca umazanije, preden bi se lotila šivanja.

Ko se je prepričala, da je rano res dobro očistila, je kožo stisnila skupaj in prijela za iglo. Zadržala je dih in naredila prvi vbod, toda bojevnik se ni prebudil, zato je hitro dodajala šiv za šivom in skrbela, da so bili dobro zategnjeni in dovolj gosto razporejeni.

Pomikala se je po rani navzdol, sklanjala se je nadenj, dok-

ler je ni začel boleti hrbet in je skoraj škilila od napora. Rana je bila dolga vsaj šest palcev. Mogoče osem. Vsekakor je Keeley vedela, da ga bo še dolgo bolela, če se bo hotel premikati.

Ko je naredila še zadnji šiv, se je vzravnala in olajšano zavzdihnila. S težkim delom je že opravila. Ranjenca bo morala le še poviti in povoj dobro pričvrstiti.

Od napora je bila izmučena. Lase si je umaknila z oči in se odpravila ven, da bi se umila in si pretegnila hrbet. Notranjost koč se je preveč segrela, zato ji je ostri zrak prijalo. Stopila je do žuborečega potoka, ki je tekel blizu hiše, in pokleknila na breg, da je lahko zajela vodo z rokami.

Napolnila je skledo in se odpravila nazaj proti koči. Potem je bojevniku še enkrat izmila rano, preden je na zašito kožo nanesla gost obkladek. Nekaj trakov je zvila v debel povoj, ki ga je pritisnila ob rano in nato precej daljše kose blaga poskušala nerodno oviti okrog bojevnikovega pasu, da bi povoj držali na mestu.

Če bi lahko sedel, bi precej lažje delala. Odločila se je, da ga bo dvignila v sedeč položaj, najprej mu je privzdignila glavo, nato pa se je s celim telesom uprla ob njegov hrbet, da ga je držala pokonci.

Prevesil se je naprej in izmed šivov je primezelo še več krvi. Keeley mu je s trakovi blaga hitro ovijala trup, dokler ni bila prepričana, da bodo dobro držali.

Zatem ga je previdno spustila nazaj na tla in mu glavo podložila z eno od manjših blazin. Pogladila ga je po laseh, da jih je odmaknila s čela, in zatipala kito, ki jo je imel spleteno na sencu.

Njegov obraz jo je očaral, zato je s prsti zdrsela po njegovi ličnici, vse do čeljusti. Zares je bil lep moški, popolno oblikovan in izklesan. Močen bojevnik, ki se je izbrusil v ognju bitke.

Zanimalo jo je, kakšne barve so njegove oči. Morda modre. Ob tako temnih laseh bi bile modre oči čudovite, vendar je bilo pravzaprav verjetneje, da bi bile rjave.

Kot bi se odločil odgovoriti na njeno neizrečeno vprašanje, je počasi razprl veke. Njegov pogled je bil zmeden, toda Keeley je osuplo strmela v svetlo zelene oči, obkrožene s temnimi trepalnicami, ki so ga le še polepšale.

Lep je bil. No, očitno se bo morala domisliti drugega izraza. Gotovo bi bil na smrt užaljen, če bi vedel, da se ji zdi lep. Bil je čeden, ja. Toda čeden ni bil niti približno ustrezen izraz za tega bojevnika.

»Angel,« je zahropel. »Gotovo sem pristal v nebesih. Kje bi sicer našel takšno lepoto?«

Keeley je obtil val zadovoljstva, preden se je spomnila, da je njeno oskrbo malo prej primerjal s peklom. Zavzdihnila je in pogladila njegovo neobrito lice. Groba brada se je podrgnila ob njeno dlan in Keeley je za trenutek pomislila, kako bi se počutila, če bi jo začutila na katerem drugem delu telesa.

Ob tem je zardela in grešne misli potisnila v ozadje.

»Ne, bojevnik, nisi prišel v nebesa. Še vedno si na tem svetu, čeprav se ti morda zdi, da si padel v peklenski ogenj.«

»V drobovju pekla ne bi mogel najti takšnega angela,« je zamomljal.

Keeley se je nasmehnila in ga znova pobožala po licu. Obrnil je glavo, da se je podrgnil ob njeno dlan, in zaprl oči z izrazom ugodja na obrazu.

»Zdaj pa zaspi, bojevnik,« je zašepetala. »Sam Bog ve, kako dolgo bo trajalo, da si opomoreš.«

»Ne smeš me zapustiti, dekle,« je zamrmral.

»Ne, bojevnik, ne bom te zapustila.«

Tretje poglavje

Alaric se je iz sekunde v sekundo bolj zavedal pekoče bolečine v boku, ki je postajala vedno hujša. Nazadnje je bila tako nevzdržna, da se je zdrznil in premaknil, da bi olajšal grozni pritisk.

»Miruj, bojevnik, da si ne raztrgaš šivov.«

Medeni glas je pospremil dotik nežne dlani, ki ga je žgal na razžarjeni koži. Vročina je bila skoraj neznosna, a se je vseeno umiril, saj ni hotel, da bi se ga angel nehal dotikati. Njen dotik je bil edini užitek, ki ga je imel.

Kako je bilo mogoče, da je z eno nogo stal v peklju in z drugo v nebesih, kjer je užival v pozornosti najslajšega angela? Morda je ostal med obema svetovoma, ker še ni bilo odločeno, v katero smer bo odšel.

»Žejen,« je zahropel. Z jezikom se je dotaknil suhih, razpokanih ustnic, ki so hlepele po blažilnem dotiku vode.

»Prav, ampak samo malo. Nočem, da mi bruhaš na tla,« je dejal angelski glas.

Z roko mu je podprla vrat in mu dvignila glavo. Sram ga je bilo, da je bil šibek kot pravkar skoten mucek. Ne bi se mogel držati pokonci, če ga ne bi tako čvrsto podprla.

Rob čaše se je dotaknil Alaricovih ustnic. Željno je pil in skoraj hlatal za vodo, ki je bila pravi šok za njegovo telo.

Branje nadaljujte v knjigi *Zapeljati višavsko dekle*.

**Maya Banks – svetla nova
zvezda romanc z Višavja.**
Publishers Weekly

**Maya Banks, ena izmed najbolj
zaželenih avtoric romantičnih
romanov, je svoje bralke očarala
z vročimi višavskimi zgodbami,
ki bodo navdušile tudi ljubiteljice
Julie Garwood.**

www.goodreads.com

**Ta knjiga je pravi dragulj! Hkrati
pa je tudi prvi roman Maye Banks,
ki sem ga prebrala. Trilogijo
McCabe bom zagotovo prebrala
do konca – tile višavski bratje so
resnično vroči in seksi!**

www.goodreads.com

Poti do knjige:

- pokličite 01 241 34 11
- kliknite www.svetknjige.si
- obiščite svoj klubski center Sveta knjige

Mladinska knjiga Založba d.d., Slovenska 29, 1000 Ljubljana. ID številka za DDV: S161753181. Matična številka 5049130. TRR pri NLB d.d. Ljubljana 02922-0013116626. Družba je vpisana v register pri Okrožnem sodišču v Ljubljani, pod številko 1/02643/00, osnovni kapital 5.141.149,22 €. © Mladinska knjiga Založba d.d. Vse materialne avtorske pravice so last Mladinske knjige Založbe d.d.

Romantična zgodovinska trilogija o Ewanu McCabu in njegovih bratih, ki s svojim življenjem branijo svoj klan, dedno posest in svoje izvoljenke.

Trilogija je polna strasti in romantike, bratje in njihove izbranke pa vas bodo očarali s svojo polnokrvnostjo. Imeli boste občutek, kot da resnično živite v graščini sredi Višavja ...

Romani *Maye Banks* –
**uspešnice št. 1 na vrhu prodajnih
lestvíc po vsem svetu!**

V trilogiji sta še romana
V postelji z bojevnikom in
Nikoli ne ljubi bojevnika.

Svet knjige

Branje nas povezuje